

TRAGANJE

Traganje

Čudna smo bića što se tražimo
U onome što se ne vidi.

Jer ispod vanjštine i laži
Ostaje samo tama.

A gorki glasovi vrebaju
nad samotnim mislima.

I mi prestajemo biti djeca
Onda kada se više naći ne možemo.

A pokušavamo..

Pjesma s naslovom

Zašto mislima dati nazive?
Riječima značenje?
Ako ih se ne deklarira
zar onda ne postoje?

Čemu pitanja koja
odgovor nemaju?
I prazne izjave
bez utemeljenja?

Što nam vrijedi
to što smo natprosječni?
Ako živjeti ne znamo.

Posljednja svijeća

U prozorima vidim tvoj odraz.
Pjeskovita zrnca razlijevaju se
i nestaju kako sekunde prolaze

Ti odlaziš.

TRAGANJE

Na svijeći ostaje rastopljeni vosak,
A u mom želucu leptiri.
Mrtvi kremirani leptiri.

Ne okrećeš se.

Moj glas se ne čuje,
kao ni tvoji koraci.
Doista je zaglupljuća ova tišina.

Zalupio si vratima.

Ostala sam sama.
U prozorima više nema odraza,
Jer svijeća se ugasila.

Slušanje

Sviram,
a nitko ne čuje.
Ma i dobro je
da je tako.

Jer da slušaju
ja ne bih svirala.
razbila bi violončelo
i poderala bih note.

Svi ti zvukovi
su beznačajni
U masi koja ne razumije
zašto?

Skladbe pišu
Potonule duše,
a nitko ne zna
što se u njima krije.

Stoga zašto slušati
Čovjeka koji ne zna

TRAGANJE

Zašto uopće svira?

Dječak

Hodam i zaplićem se
u prikrivenom ruglu.
U boji očiju napuštenog dječaka.

Prosi za dobrotu
Jer sanja poraze
i jedan truli lovorov list.

I jeca za početkom,
I plače za kolijevkom.

Predugo su ga grlile
opsjene i beznadni putevi.

Vrijeme je da se vrati kući.

Suton

Snatrim dok se suton spušta.
Tiha grimizna i malko purpura.

Nježno plavetnilo bezvučno tone,
a kišni čovjek zbori o samoći.

Opijena bojama moja savjest pleše,
lšti se i uzdiže.

Samo monotoni snovi jecaju
i tihe magle slute se u daljini.

Gledam u taj sanjivi suton,
a bezlične i duboke sjene nestaju,
nestaju.

Soba

TRAGANJE

Neprijetna soba
privlači me i doziva,
kao da zna moju tajnu.

Njen miris zaostalih pitanja
i naizgled istih sjećanja
preuzima kontrolu.

Pomislih da je večeras
odgovor na moje sumnje
upravo ta soba.

Otvorih vrata,
a s druge strane
samo tiho vrane plaču.

Krivi put

Neproziran dim
izdiže se iz kuća
neuspavanih lica.
Tek moja sjena
remeti mir noćne ulice.

Svijetla lampiona tiho plove,
a svakim mojim korakom
siluete postaju sve manje i manje.
I kao da sanjam kroz maglu
mi se pogled muti,
a put više ne vidim.

Pod nogama osjećam
vlažan beton,
a miris kiše
polako ulazi u misli.

Odjednom zvuk.
Kao potres počne tresti ulicu.
Ne vidim izlaz,
a ponor se otvori pod mojim nogama.

Počinjem padati u bezdan.

TRAGANJE

U nečujno ništavilo.
Kao bespredmetan oblik,
opijena gravitacijom
što me vuče k sebi
zatvorih oči.

Misli mi odlutaše u nepovrat
te ponovo osjetih miris kiše i dima.
Na početku sam ulice i ovaj put
Krećem u drugom smjeru.

Stvoriteljica

Cijeli svijet
pod njenim nogama.
Uspavan Mozartovim
rekvijemom i nostalgijom.

Ona pali stare navike
i propale nade.
ružne riječi i zaglušujuće glasine.

Diže snove iz pepela
i od njih gradi
sasvim nove marionete.

A onda se povlači
u svoj samotni svijet
i gleda nas
kako ponavljamo iste greške.

Neprestano ..u krug.
I opet sve pretvara u pepeo.

TRAGANJE

Prisutnost

Ipak te imam,
iako te nema.

Imam te u noći,
na prozoru moje sobe.
U hladnom vjetru
što se isprepliće
po vlažnoj kosi lutalice.

Imam te u tuđim sjenama
i u ovim lošim pjesmama.

Tu si i kada ja nisam tamo.
Šapćeš mi preko ptica rugalica
i gledaš me u odrazu mjeseca.

Ipak te imam,
iako te nema.

Još zore nema

Sumorna noć spušta se niz grane,
tiha patnja zbori kroz oblake.
Noćas smo samo djeca ogoljenih duša,
bestjelesno sami.
Ni ne slutimo zoru koja dolazi,
samo gluhe jecaje u dubini.
Dugi su sati koji slijede,
a san još ne prijete umornim vjeđama.

Sa gramofona čuje se violončelo,
dok mi snatrimo o daljini i starosti,
dok promatramo jedno drugo,
kao slučajni prolaznici.

Slutim tvoje neizrečene riječi
i nadam se da ih nećeš izreći.
Bar ne večeras,
Da ne dočekam zoru sam.

TRAGANJE

Lucija Kljenak, 4.c